Adventni I Šabatni
PREGLED GLASNIK

„Postavite u red stvari koje nedostaju.“ Tit 1:5.

VUKA, HRVATSKA, 18. TRAVANJ, 2026.

BOŽJA ZAJEDNICA

RAZVOJ REDA*

„Da odsada više ne budemo deca, bacani amo-tamo i nošeni naokolo svakim vetrom doktrine, lukavštinom ljudi, i prepredenošću, čime oni sistematski vode do zablude, nego, govoreći istinu u ljubavi, u svim stvarima uzrastimo u njega koji je glava, Hrista, od kojeg sve telo, skladno povezano i čvrsto spojeno onim što svaki zglob snabdeva, prema delotvornosti primerenoj svakom pojedinom udu, ostvaruje rast tela za izgradnju samoga sebe u ljubavi.“ Ef. 4:14-16.

Ako je *uzrastanje* Hristovog tela — crkve — rast u „*svim stvarima*“, onda će se u tom rastu videti sistem reda takav kakav je suštinski za skladno razvijanje crkve. Može biti stvar od interesa to da se zapazi uvođenje i praktično delovanje „reda i sistema“ koji su, u Božjem proviđenju pomogli u uspešnom usponu poruke trećeg anđela. Sledeće, iz pera Gđe. E. G. Vajt, pronađeno u „Hrišćanskom Obrazovanju“, objavljenom otprilike 1894, navodi neke interesantne činjenice u vezi sa crkvenim redom: —

Gospod je Vodio u Uspostavljanju Reda. „Sigurna sam da je Gospod radio na organizaciji koja je usavršena, a činjenica da postoje obeshrabrujuće osobine u delu ne treba biti smatrana dovoljnim razlogom za neorganizovanost. Mnogo svetla nam je dato u vezi sa organizacijom crkava, a ipak smo imali tešku bitku da bijemo u *usavršavanju* organizacije; ali pobeda je zadobijena na kraju, i sada da li će crkva biti neorganizovana zbog ravnodušnosti, formalnosti, i ponosa? Da li ćemo se vratiti u nered zato što su neposvećeni članovi crkve stavili na delo čovečji kalup, i nastojali da oblikuju crkvu da ispuni popularni standard?“ — *Strane 135*, *136*.

Sistem Savršenog Reda. Reč *savršen* je korišćena kao da se primenjuje na *sistem* i *plan* organizacije, a ne na savršenstvo delovanja sa tim planovima, jer jasno navodi da je *čovečji kalup* stavljen na delo, ne zato što je sistem reda bio nesavršen, već zbog *ravnodušnosti*, *formalnosti*, i *ponosa*, — sledeći formu samo kao formu, bez oživljavajuće sile pobožnosti.

Neophodnost Reda. U Svedočanstvu pronađenom u *Biltenu Generalne Konferencije* iz 29. januara, 1892, isti pisac kaže: „Skoro je četrdeset godina otkako je organizacija uvedena među nama kao narodom. Bila sam jedan od onih koji su imali iskustvo u njenom uspostavljanju od početka. Znam za teškoće koje je trebalo savladati, zla koja je osmišljena da ispravi; i posmatrala sam njen uticaj u vezi sa rastom cilja. U ranoj fazi dela, Bog je dao svoje posebno svetlo na ovu pojedinost; i ovo svetlo, zajedno sa lekcijama koje nas je to iskustvo naučilo, treba biti pažljivo razmotreno.

Kako se naša brojnost uvećavala, bilo je očigledno to da bi bez nekog oblika organizacije, bila velika zabuna, i delo ne bi moglo biti nošeno uspešno napred. Da se obezbedi podrška službi, za nastavljanje dela na novim poljima, za zaštitu crkve i službe od nedostojnih članova, za držanje crkvene imovine, za objavljivanje istine preko štampe, i za druge ciljeve, organizacija je bila neophodna.“

Bog je Podigao Strukturu. Kako „razmatramo svetlo i iskustvo“ u razvoju organizacije, to će nas voditi da zapazimo teškoće koje su morale da budu savladane, i kako je uspostavljeni red savladao teškoće. U *Biltenu* iz 1893, čitamo još dalje u pogledu organizacije: „Sve je ovo bilo misionarsko delo najvišeg reda. Naše delo nije podržano velikim darovima i nasleđima; jer smo imali nekolicinu bogatih ljudi među nama. Šta je tajna našeg napretka? Kretali smo se pod naređenjem Kapetana našeg spasenja. Bog je blagoslovio naše ujedinjene napore. Istina se proširila i napredovala. Institucije su se umnožile. Seme gorušice je izraslo u veliko drvo. *Sistem organizacije se pokazao velikim uspehom*.

Međutim, neka se niko ne bavi mišlju, da se možemo osloboditi organizacije. Koštala nas je mnogo proučavanja, i mnogo molitvi za mudrost, da znamo da je Bog odgovorio, da sprovede ovu strukturu. Izgrađena je njegovom smernicom kroz mnogo žrtve i konflikta. Neka niko od naše braće ne bude tako prevaren da pokuša da je sruši, jer ćete tako uvesti stanje stvari o kojem ni ne sanjate. U ime Gospoda, objavljujem vam da treba da stoji, ojačana, utvrđena, i rešena.

Na Božju komandu, ‘Idite napred’, napredovali smo kada su teškoće koje je trebalo savladati učinile da napredak izgleda nemoguć. Sada znamo koliko je to mnogo koštalo da razradimo Božji plan u prošlosti, koji nas je učinio kao narodom kakav jesmo. Neka onda svako bude izuzetno pažljiv da ne uznemiri umove u vezi sa onim stvarima koje je Bog odredio za naše napredovanje i uspeh u unapređenju njegovog cilja.“ — *Bilteni iz 29. i 30. januara*, *1893*.

Neuredni Ljudi Sada Nisu Potrebni. Iz neobjavljenog Svedočanstva iz jula, 1894, citiramo ove reči: „Sada, upravo sada, je vreme kada se opasnosti poslednjih dana zgušnjavaju oko nas, da trebamo mudre ljude za savetnike, ne ljude koji će osećati svojom dužnošću da uzburkaju i stvaraju nered, i koji nikako ne mogu dati mudru naredbu, već ljude koji mogu organizovati i urediti da svako uzburkavanje donese red iz zbrke, i počinak i mir u slušanju Gospodnje reči. Neka se svaki čovek nađe na svom pravom mestu, spreman da čini neko delo za Učitelja, prema svojim pojedinačnim sposobnostima. Niko ne treba biti ostavljen da luta da stvara ogromnu količinu problema i zbrke.“

Sotona Ometač. U svedočanstvu datiranom na 14. januar, 1894, čitamo: „O kako bi se Sotona radovao da uđe među ovaj narod, i dezorganizuje delo u vreme kada je temeljna organizacija suštinska, i biće najveća sila da drži podalje podmetnute pobune, i da pobija tvrdnje koje nisu podržane od Božje reči. Želimo da držimo redove jednako, da ne bude razbijanja *sistema* uređenja i reda. Na ovaj način odobrenje neće biti dato neuređenim elementima da kontrolišu delo u ovo vreme. Živimo u vremenu kada su red, sistem, i jedinstvo delovanja najvažniji. I istina nas mora vezati zajedno kao snažni konopci kako nikakvi rasejani napori ne mogu biti primećeni među radnicima. Ako se neuređena ispoljavanja pojavljuju, moramo imati razboritost da razlikujemo lažno od istinskog. Neka nijedne poruke ne budu objavljene dok nisu podnele pažljivo ispitivanje u svakom slovu i crtici.“

Ponovo vidimo da je to *sistem* organizacije koji je preporučen. Nered bi, naravno, imao tendenciju da baci stvari u stanje u kojem su bile pre nego što je *sistem* uspostavljen. Takođe vidimo da je cilj koji je trebao da bude dobijen sistemom reda onaj od jedinstva i sklada u nastavljanju dela. Tako da je istaknuta opasnost, ako bismo se sada dezorganizovali, bila očigledna opasnost kada su organizacija i sistem delovanja dovedeni u pažnju ovog naroda na početku.

Savet protiv Nezavisnosti. U „Svedočanstvima za Zajednicu“, Br. 33, strana 62, ove reči su pronađene: „Na jednu pojedinost se mora paziti, a to je *individualna nezavisnost*. Pošto smo vojnici u Hristovoj vojsci, treba biti *složno delovanje* u raznim granama dela.“

„Radnici se trebaju savetovati zajedno. Niko ne sme da se oslanja na svoj nezavisni sud, i radi po sopstvenoj volji, bez obzira na savet onih koji su povezani sa njim. Ako smatramo sebe dovoljnim da vodimo Božje delo, i zavisimo za uspeh od naše mudrosti da planiramo i izvršavamo, možemo očekivati poraze i gubitke; jer će oni sigurno doći.“ — „*Jevanđeoski Radnici*,“ *strana 355*.

Kritičan Položaj. Lako se može videti to da bi ljudi koji su izbačeni iz organizovanih tela, i stavljeni gde je svako morao da razmišlja i deluje za sebe, i koji su postali naviknuti na neku vrstu nezavisnosti u razmišljanju i delovanju, bili u opasnosti zabune u radu pod porukom trećeg anđela, osim ako neki *sistem* nije uspostavljen za promovisanje skladnosti delovanja. To je cilj

* Osamnaesto poglavlje iz knjige “The Church – Its organization, order and discipline ”, autor J. N. Loughborough.

koji je prvo predstavljen, i koji se imao na umu kako su se različite faze dela razvijale. To nije plan proračunat da spreči ljude od istraživanja istine i traženja božanskog vođstva za sebe; već je uređenje koje treba promovisati jedinstvo među mnoštvom mislioca.

Generalna Konferencija Najviši Autoritet. Stvar privatnog rasuđivanja i jedinstva sa telom je jasno navedena u „Svedočanstvima za Zajednicu“, Tom III, strana 492, objavljenim 1875. godine: „Pokazano mi je da rasuđivanje nijednog čoveka ne treba biti predato rasuđivanju bilo kojeg čoveka, ali kada je rasuđivanje Generalne Konferencije, koja je najviši autoritet koji Bog ima na zemlji, izvršeno, privatna nezavisnost i privatno rasuđivanje ne smeju biti održavani, već moraju biti predati.“

Ove reči ne treba da budu shvaćene da je konferencija ljudi koji su vođeni ljudskom mudrošću i imaju „čovečji kalup“, bila „najviši Božji autoritet na zemlji“. Ne, zaista; jer takva skupština je proglašena da „*nisu* Božji glas“. To je radije skupština predstavnika dela, „okupljenih zajedno, i moj duh, silom našeg Gospoda Isusa Hrista“ sa njima (1. Kor. 5:4, 5), čije odluke su potvrđene od Gospoda.